

Emil Cioran

1911 – Se naște la 18 aprilie, la Rășinari, unde tatăl său era preot. Face studiile liceale în Sibiu, la Liceul Gheorghe Lazăr.

1928–1932 – Urmează cursurile Facultății de Filozofie și Litere din București, încheiate cu o teză despre Henry Bergson.

1933–1935 – Are o bursă de studii în Germania.

1934 – Primește premiul Comitetului pentru premierea scriitorilor tineri needitați, cu prima sa carte, *Pe culmile disperării*.

1936–1937 – Este profesor de filozofie la un liceu din Brașov.

1937 – Obținând o bursă a statului francez pentru doctorat, care-i va fi prelungită în 1938, se stabilește la Paris.

În România, a colaborat la *Gândirea*, *Vremea*, *Floarea de foc*, *Calendarul*, *Revista de filosofie*, *Convorbiri literare*, ș.a.m.d.

Din 1947, începe să scrie în limba franceză.

Pentru *Précis de décomposition* (1949) obține, în 1950, Premiul Rivarol.

A publicat cinci cărți în România și mai bine de zece în Franța, toate la Gallimard.

1994 – Emile Cioran se stinge din viață.

Nicolae Steinhardt

1912 – La 12 iulie se naște în comuna Pantelimon de lângă București, Nicu-Aurelian Steinhardt. Tatăl său, inginerul și arhitectul Oscar Steinhardt, conducea o mică fabrică de cherestea.

1919–1929 – Învață la școala primară „Clementa”, apoi urmează cursurile liceului „Spiru Haret”. Printre colegii mai mari de aici se numără Constantin Noica.

1934 – Își ia licența în Drept și Litere la Universitatea din București. În același an, publică, sub pseudonimul Antisthius, extras din Caracteres lui La Bruyère, volumul parodic *În genul lui Cioran, Noica, Eliade*.

1936 – Își susține, la București, doctoratul în drept constituțional.

1937–1939 – Călătorește în Elveția, Viena, Paris și Anglia. Ajuns în țară, în 1939, începe să lucreze ca redactor la „Revista Fundațiilor Regale”.

1959 – În ianuarie, refuzând presiunile securității de a fi folosit ca martor al acuzării împotriva lui Constantin Noica, este introdus în „lotul” filosofului (și al prietenilor comuni) și este condamnat la 13 ani muncă silnică pentru „crimă de uneltire contra ordinii sociale”. Această nouă lovitură a sorții se dovedește a fi hotărâtoare, căci la 15 martie 1960, în închisoarea Jilava, ieromonahul basarabean Mina Dobzeu îl botează întru Hristos (era evreu), naș de botez fiind Emanuel Vidrașcu (coleg de lot, fost șef de cabinet al mareșalului Antonescu), iar ca martori ai tainei participă Alexandru Paleologu, doi preoți catolici, doi preoți uniți și unul protestant, „spre a da botezului un caracter ecumenic”.

1964 – Îndată după eliberare, în august, la schitul bucureștean Darvari își desăvârșește taina botezului prin ungere cu mir și primirea Sfintei Împărtășanii.

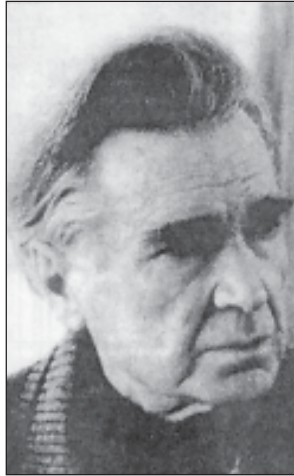
1964–1969 – Refuză, cu rigidă intransigentă, „orice fel de colaborare cu comunismul”. Este încărcător-descărcător pe un camion de „Alimentară” până când este grav rănit în urma unui accident de circulație (1968). Este spitalizat la „Pantelimon” până în martie 1969. La insistențele prietenilor (Paleologu, Noica ș.a.) reintră în viața literară prin traduceri, medalioane, mici eseuri publicate în „Secolul 20”, „Viața Românească” etc.

1980 – La 16 august este călugărit de ÎPS Teofil Herineanu, arhiepiscopul Clujului. Este călugăr la părințele stareț al Rohiei, Serafim Man.

1989 – La 29 martie scriitorul-călugăr moare la spitalul din Baia Mare.

CIORAN către STEINHARDT

Trei scrisori inedite adresate de Cioran monahului Nicolae de la Rohia

Paris, la 29 martie 1980

Dragul meu prieten,
Tocmai am închis ale dumneavoastră Incertitudini și cea mai bună cale de a vă vorbi despre ele este să vă semnez capitolele care m-au frapat în mod deosebit. Acestea sunt cele despre: Malraux, Virginia Wolf, Galsworthy, Sade, von Balthasar, Leon Daudet, Wilde, Rilke și Cezanne, Gide, Dostoievski. Imparțialitatea dumneavoastră m-a sedus, fără îndoială pentru ca această calitate mie îmi lipsește, ca dovadă alegerea făcută printre personalitățile cărora le-ați trasat portretul. După toate reflexiile, nu e vorba atât de o preferință din parte-mi ci de o nervozitate aparte față de numele pe care le-am citat: am vrut doar să văd reacția dumneavoastră față de ele. Pot să spun acum că vă cunosc mai bine, critica nefiind decât o confesiune indirectă. Ceea ce nu exclude obiectivitatea. În mod normal ar fi trebuit să-l executați pe Leon Daudet, ale cărui insolente și luări de poziție politice sunt detestabile; dar ați simțit importanța memorialistului și a acestui temperament unic, care îi face excesele scuzabile. De fiecare dată când îl citesc sunt revoltat, indignat și totuși înțelegător. La ora actuală, sunteți unul dintre foarte puținele spirite care îi recunosc un har de evocator absolut excepțional. În ce-l privește pe

Malraux, găsesc că sunteți prea generos; foarte corect și foarte riguros cu Sade; foarte sever cu Wilde. Dar, în fine, intenția mea nu e de a vă cântări judecata, ci de a vă mulțumi pentru orele petrecute în compania dumneavoastră. Vă mărturisesc că citindu-vă, nici o clipă n-am putut să mi vă imaginez într-o mănăstire. Și în Balkani, pe deasupra! Gustul și formația dumneavoastră intelectuală arăta cât de mult aparțineți acestei lumi rafinate, seducătoare și condamnată! Dacă am înțeles bine, această carte este un „adio” trecutului dumneavoastră, înainte de a vă cufunda în rugăciune. Pentru dumneavoastră totul începe acum, în timp ce noi rămânem, mai mult ca niciodată, înclieiați în mizeriile noastre.

Cu vie amicitie,
EMC

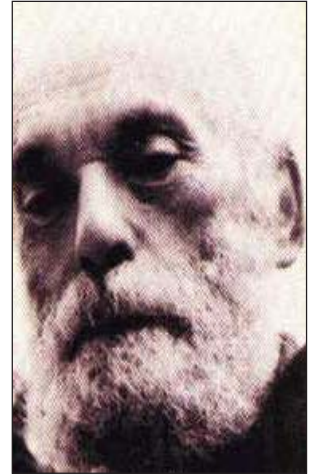
Paris, la 2 august 1981

Dragul meu prieten,
În foarte frumoasa dumneavoastră scrisoare acordată prea multă importanță nimicurilor pe care le-am debitat ici-colo despre creștinism și, ceea ce e și mai grav, despre Hristos.

În realitate, și dumneavoastră o știți foarte bine, sunt un spirit religios, dacă religia presupune o conștiință fără dubiu a golului acestei lumi. Ce mai contează restul, din moment ce știu ce înseamnă a te ruga (și, mai mult, neputința de a o face). Dar vă autorizez să o faceți în locul meu.

Fiți indulgent cu această răbufnire de orgoliu, de fapt involuntară, dar cum mâine plec la Engadine, sunt sigur că mi-a fost insuflată din depărtare de însăși stafia lui Nietzsche, care trebuie să mai bântuie pe acolo.

Crede în amicitia mea vie
EMC

Paris, la 10 martie 1983

Dragul meu prieten,
Nu vreau să las fără răspuns frumoasa dar prea umila dumneavoastră scrisoare. Dar ce aş putea să vă răspund? Neantul a cuprins viața mea, nu mai fac nimic, am încetat de a mai scrie, am devenit cineva despre care se vorbește prin ziare și reviste, un simulacru de ființă. Singura mea consolare este muzica: ascult Brahms în fiecare zi, mă cufund mai mult în melancolie, sentimentul cel mai opus salvării, din moment ce îi amenința tocmai pe cei care se cred salvați. Trebuie să spun că vă admir: cum se face că nu vă cuprinde și pe dumneavoastră? Plictisului monastic, teribilei accedii pe care o simt în lume, care cum îi scăpați dumneavoastră în solitudine? Am fost mult timp și mai sunt încă cufundat de alura devastatoare a acestei experiențe negative, de care vorbesc cărțile de asceză. Sunt sigur că aş fi fost un călugăr prost, un pustnic byronian? Pentru că nu poți scăpa de acest demon care bântuie tocmai în această singurătate. Dacă aş fi cu dumneavoastră la Rohia, ori mănăstirea s-ar prăbuși peste noi, ori aş ajunge un sfânt care și-ar anula identitatea. Oare ar trebui să vă invidiez ignorarea gustului pierzaniei?

Cu nesfârșită prietenie,
EMC